

Foaie de duminică

Anul IV nr. 25 (128)

22 Iunie 2014

**Duminica a II-a după Rusalii
(a Sfinților Români)**

Parohia Mărțișor

2014 - Anul omagial al Sfinților Martiri Brâncoveni

„Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi frați, pe Simon ce se numește Petru și pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari. Și le-a zis: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El. Și de acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacov al lui Zevedeu și pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele și i-a chemat. Iar ei îndată, lăsând corabia și pe tatăl lor, au mers după El. Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința în popor.”

(Matei 4, 18-23)

Duminica aceasta a Sfinților Români este prilej deosebit de a mulțumi cu dragoste lui Hristos pentru darurile revărsate asupra acestui neam și de a pomeni cu recunoștință și venerație pe toți sfinții români, cunoscuți și necunoscuți, care au făcut roditoare aceste daruri.

Cu adevărat, darurile cele mai de preț ale rodirii întru fidelitate față de Hristos și unitate de credință sunt sfinții, cunoscuți și necunoscuți, pentru că, în viețile sfinților, rodirea din istorie se înveșnicește în slava nepieritoare, viața creștină fiind „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Iar când Hristos, Care este viața voastră, Se va arăta, atunci și voi, împreună cu El, vă veți arăta întru slavă” (Coloseni 3, 3-4).

Sfinții români sunt deodată daruri ale împărăției cerurilor pentru acest pământ creștinat și daruri ale acestui pământ pentru împărăția cerurilor. Simpli cuvioși monahi și preoți de mir sau mari ierarhi, ctitori de cultură creștină, domnitori vestiți, apărători ai credinței creștine ori simpli soldați martiri și smeriți țărani truditori, toți au purtat în ființa lor aceeași dorință și aceeași comoară: iubirea de Dumnezeu și de oameni. „Hristos să Se sălășluiască prin credința în inimile voastre, înrădăcinați și întemeiați fiind în iubire” (Efeseni 3, 17).

Izvor de inspirație și înnoire pentru viața Bisericii cunoscuți sau necunoscuți oamenilor, din vremuri străvechi sau contemporani nouă, **numărul total al sfinților din fiecare neam și din fiecare vreme îl știe numai Dumnezeu.**

Priviți împreună, toți acești minunați sfinți ai pământului românesc și ai Bisericii universale ne arată taina Evangheliei lui Hristos care a rodit, într-un popor credincios, aceste raze și chipuri de lumină, sfințind timpul și formând legături între generații, pentru că în ei „Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este același” (Evrei 13, 8).

Aducem laudă lui Hristos, Cel ce pururea lucrează prin sfinții Săi, atât în timpul vieții lor pe pământ, cât și în viața lor din ceruri. De aceea, n-a greșit cel ce a spus: „Cu adevărat vii între oameni sunt numai sfinții!”. În ei este, așadar, prezent și lucrător Duhul Sfânt, Domnul de-viață-făcătorul, spre slava Preasfintei Treimi și mântuirea oamenilor!

† Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române – www.crestinortodox.ro

Astfel și sfinții români, fie că au fost mucenici ai dreptei credințe în secolul al IV-lea, sau în secolul al XVIII-lea, fie că au fost ierarhi care au luminat poporul cu cuvântul și l-au ajutat cu fapta, fie că au fost sihastri ajunși la cea mai mare înălțare a ființei lor în Dumnezeu, prin rugăciune pentru ei și pentru credincioși, **au înălțat prestigiul dreptei credințe și chipul de om care o trăiește cu seriozitate la o treaptă care îi îndeamnă pe credincioșii de pretutindeni, când ajung să fie cunoscuți, să o trăiască cu cât mai multă convingere și să le urmeze pildă.**

E bine că, credincioșii Bisericii din orice loc să aibă cunoștința de sfinții de pretutindeni, pentru că fiecare sfânt aduce prin faptele lui săvârșite în alte împrejurări **model de fapte pentru orice fel de împrejurări din viața lor.** Căci faptele sfinților și viețuirea lor străluminată de prezența lui Dumnezeu în ei depășesc determinările locale, ridicându-se la ceea ce poate fi model și întărire pentru credincioșii din orice loc. De aceea ar fi **recomandabil ca viețile sfinților din orice neam să fie făcute cunoscute prin traduceri în limbile tuturor celorlalte popoare ortodoxe.** S-ar face prin aceasta ceea ce s-a făcut în secolele mai vechi ale Bisericii, ajungându-se la universalizarea și unificarea evlaviei tuturor popoarelor ortodoxe în jurul tuturor sfinților. Ar fi un mod practic prin care Biserica ar contribui la cât mai marea înfrățire a popoarelor din sânul ei. Un model în această privință s-a dat prin traducerea și publicarea de către monahii din Sfântul Munte Athos a „Patericului românesc”, al Cuviosului Părinte Ierom. Ioanichie Bălan.

După ce în secolul al XIX-lea s-a subliniat cu putere, în cadrul Bisericii Ortodoxe, **conștiința națională a popoarelor,** socotim că timpul nostru cere o subliniere a faptului unității lor ca popoare conștiente de ele, dar unite în valorile care le sunt comune, și în primul rând în **conștiința că trăiesc în aceeași credință în Dumnezeu lucrător mai ales prin Tainele (Sfinte) și prin sfinții lor.**

Preot prof. dr. Dumitru Stăniloae - www.crestinortodox.ro

„Misiunea Bisericii este de a crea în fiecare membru al ei **convingerea că starea normală a personalității omenești o constituie nemurirea și veșnicia,** iar nu temporalitatea și moartea, și că omul este un călător care prin moarte și temporalitate înaintează spre nemurire și spre veșnicie.” (Sf. Iustin Popovici)

Proorocule și Înaintemergătorule al venirii lui Hristos, după vrednicie a te lăuda pe tine nu ne pricepem noi, cei ce cu dragoste te cinștim că nerodirea celei ce te-a născut și amuțirea părintelui tău s-au dezlegat întru mărită și cinștită nașterea ta, și întruparea Fiului lui Dumnezeu lumii se propovăduiește. (Troparul Nașterii Sf. Ioan Botezătorul)

SMERENIA SFANTULUI IOAN BOTEZATORUL. “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”.

Cine mai refuză astăzi ISPITA COMPETITIEI pentru mărire?

Una dintre cele mai grele încercări la care poate fi supusă persoana umană este să-și recunoască micimea, atunci când se află în fața unei persoane cu viață morală înaltă. Îți trebuie o mare doză de smerenie ca să accepți, de pildă, să te retragi din fața unui luminator care urcă la zenit, să te împaci cu gândul că tot ce a fost în trecut se va schimba sub acțiunea unor noi forțe.

Puterea în plină creștere a Mântuitorului nu a trezit în sufletul lui Ioan Botezătorul nici o urmă de invidie sau de amărăciune. Era un om cu o natură puternică, putea să “între în competiție” cu Hristos, să atragă de partea sa mulțimile ușor de convins și să apară ca întemeietor al unei noi învățături, ca “șef” al unei noi “școli”. Dar o asemenea intenție era departe de Ioan Botezătorul. Căutând să atragă atenția de la persoana sa, va arăta cu evlavie spre Hristos, “Mielul lui Dumnezeu Cel ce ridică păcatul lumii”. Considerându-se doar un prevestitor al Mântuitorului, s-a mulțumit doar să-I proclame apariția, ascunzându-se apoi din calea Sa, asemenea luceafărului care dispare la apariția soarelui. A înțeles îndată măreția venirii Mântuitorului și, în acea clipă, tot ce ținea de propria sa persoană a dispărut. Asemenea unui cedru magnific, răpus de trăsnet, a căzut la picioarele lui Hristos, zicând: “Acela trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”.

Să învățăm de la Înaintemergătorul deplina smerenie, pentru ca în orice poziție publică ne-am afla, să putem ajunge a ne uita pe sine și a fi gata să cedăm locul altuia. Să avem în vedere în primul rând scopul pe care suntem chemați să-l slujim, către care tindem, să nu ne împedicăm de amănunte, care, de cele mai multe ori se transformă în mari piedici.

Ce bine ar fi și ce mare folos ar rezulta pentru munca obștească dacă în această chestiune n-ar interveni calcule personale, porniri meschine, din pricina cărora poate fi ratată adesea o cauză importantă!

Să urmăm exemplul Înaintemergătorului, să fim mereu gata să trecem în umbră, să ne bucurăm de succesul altuia, să nu ne stea gândul la propria noastră mărire. Să nu lăsăm să ne pătrundă în inimă duhul cel rău al zavistiei, să ne rugăm Domnului să trimită asupra noastră **darul renunțării de sine și al uitării de sine**. Să ne aducem mereu aminte că **preocuparea de căpetenie a lui Ioan era să arate către Hristos**, iar cea mai de seamă mărturie pe care a făcut-o despre El a fost: “Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel Ce ridică păcatul lumii” (Ioan 1, 29). El arată către Hristos, îi trimite pe oameni la Hristos, se bucură pentru Hristos, vestind solemn: “Tatăl Il iubește pe Fiul și pe toate acestea le-a dat în mâna Lui” (Ioan 3, 35). Fie ca și inima noastră să marturisească aceasta! Sa-L preaslăvim pe Hristos cu buzele noastre și cu viața noastră, pentru ca “sa fie El Cel dintai intru toate” (Colos 1, 18), și pentru ca noi să ne micșorăm, iar El să crească. (“Fiecare zi, un dar al lui Dumnezeu – 366 Cuvinte de folos pentru toate zilele anului”)

Drăgaica – Sânzienele - Sânziana este o plantă erbacee din familia Rubiaceae, substituit fitomorf al zânei fecioare care dă miros și leac florilor, rod bogat holdelor de grâu și orz. Are două denumiri zonale: sânziana (Oltenia, Banat, Transilvania, Bucovina, Maramureș, nordul Moldovei) și drăgaica (Dobrogea, Moldova de sud și centrală, Muntenia). Locul aparte al „Sânzienelor” în Calendarul popular este subliniat de **culegerea rituală a plantelor de leac** (sânziana, usturoiul, cicoarea, cimbrisorul, trifoiul alb, spânzul, sulfina și altele) și de **indicarea celei mai mari zile din an, a solstițiului de vară**, prin două repere importante: **înfloritul sânzienelor** și **amuțirea cucului**. Marcând perioada de coacerea recoltelor de grâu, orz, secară, Sânzienele prezentau o valoare generală. Cu mult interes era așteptată sărbătoarea aceasta de către doftoroaiele satelor, pentru a culege diferite plante de leac, și de către tineri, în special de fete, pentru a afla câte ceva despre căsătoria lor. Fetele sperau că își vor vedea în vis ursitul și că vor deveni, scaldându-se în noaptea sau în zorii zilei de Sânziene, în roua și apa râurilor, “frumoase și curate ca apa neînceptă”.

(Ion Ghinoiu)

www.crestinortodox.ro

“Sfinți Apostoli sunt cei dintâi dumnezei-oameni după har. În toată viața lor, fiecare dintre ei, urmând Apostolului Pavel, zice despre sine: “Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). Fiecare dintre ei este Hristos repetat, sau mai bine zis, Hristos prelungit. La ei toate sunt Dumnezeiesc-omenești, pentru că toate sunt din Dumnezeu Omul-Hristos...”

Sf. Iustin Popovici (1894 – 1979)

Programul săptămânii 22 iunie 2014 – 29 iunie 2014

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	22 iunie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Duminica Sfinților Români) – Pr.Ticu
Duminică	22 iunie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr.Ticu
Luni	23 iunie	17 - 19 - Vecernia, Acatistul Sf. Ioan Botezătorul și Litia – Pr.Ticu
Mărți	24 iunie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Nașterea Sf. Ioan Botezătorul) – Pr.Ticu
Miercuri	25 iunie	9 - 11 - Sfințirea mică a apei - Pr.Ticu
Vineri	27 iunie	9 - 12 - Taina Sf. MASLU
Vineri	27 iunie	17 - 18 - Slujba acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	28 iunie	8 - 11 - Sfânta Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	28 iunie	17 - 19 - Vecernia, acatistul Sf. Apostoli Petru și Pavel și Litia – Pr. Dragoș
Duminică	29 iunie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Sf. Apostoli Petru și Pavel) – Pr. Dragoș
Duminică	29 iunie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului și cateheză – Pr. Dragoș